

Sygn. akt IV CSK 310/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa D. M.
przeciwko Gminie Miasta B.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powoda A. K.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 26 września 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 26 września 2013 r., wydanego w sprawie o ustalenie, powód D. M. wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność. Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania miało być także i to, że - jak ujął to skarżący - „zagadnienie budzi wątpliwości interpretacyjne bowiem pomimo szeregu orzeczeń Sądu Apelacyjnego i Sądu Najwyższego zapadają wyroki dokonujące interpretacji odmiennej bądź złej wykładni przepisu art. 68 ust. 2a pkt 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami (...)”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę określoną w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się do powtórzenia zarzutów skargi oraz części ich uzasadnienia. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi,

które pełnią odmienne funkcje i nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz.38). Podstawy skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służą jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. Skarżący całkowicie pominął aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, co spowodowało niewykazanie oczywistej zasadności skargi. Należy dodać, iż twierdzenie o oczywistej zasadności skargi powód opierał na zarzutach, które sformułował w odniesieniu do własnej wersji stanu faktycznego, pomijając, że zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę wydania zaskarżonego skargą orzeczenia.

Niewykazana pozostała także przesłanka, o której mowa w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę do rozpoznania, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżący powołał się na takie właśnie rozbieżności, lecz nie wykazał, aby w rzeczywistości one zachodziły. Przytoczone w skardze judykaty, które miały rozbieżności takie ilustrować dotyczą jedynie zastosowania wskazanego w skardze przepisu „ustawy o gospodarce nieruchomościami” w odmiennych stanach faktycznych poszczególnych spraw i nie wskazują na różną jego interpretację. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przepis ten rozumiany jest jednolicie, nie ma zatem podstaw by twierdzić, że wymaga on wykładni, o której mowa w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. Z uzasadnienia wniosku wynika, że skarżący zmierza do zakwestionowania zastosowania przez Sąd Okręgowy powołanego przepisu w ustalonych wiążąco okolicznościach faktycznych, które są odmienne od wersji przyjmowanej przez skarżącego.

Wobec niewykazania powołanych w skardze przyczyn przyjęcia jej do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]